

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **STAFIKR, s.r.o.**, se sídlem Bratislavská 16, Hustopeče, zast. JUDr. Bc. Martinem Kulhánkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3.3.2010, č.j. 3079/10-1300-703172, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3.5.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010, č.j. 3079/10-1300-703172, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hustopečích – tedy proti dodatečnému platebnímu výměru č.j. 46699/09/299921708850 ze dne 13.8.2009, kterým bylo žalobci uloženo zaplatit dodatečně vyměřenou daň z přidané hodnoty v celkové výši 2.306,- Kč.

Žalobce namítal, že jak rozhodnutí Finančního úřadu v Hustopečích, tedy správce daně, tak i rozhodnutí žalovaného, bylo vydáno v rozporu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Došlo k porušení § 2 odst. 1 tohoto zákona a žalobce byl zkrácen na svých právech ve smyslu § 65 s.r.s. Správce daně doměřil žalobci DPH za zdaňovací období říjen 2006 v celkové výši 2.306,- Kč na základě daňové kontroly ve smyslu ust. § 16 ZSDP zahájené dne 26.5.2009, ukončené dne 12.8.2009. V žádném z celkem tří protokolů sepsaných správcem daně v rámci daňové

kontroly, není osvědčena existence důvodů, resp. existence podezření správce daně, že předmětná DPH byla v příslušném zdaňovacím období žalobcem krácena. Pokud takové důvody fakticky existovaly, nebyly zjevně žalobci sděleny, ani v protokolech uvedeny. Tuto daňovou kontrolu lze tedy jednoznačně označit za tzv. „formální“ a nelze ji považovat za úkon směřující k dodatečnému stanovení daně, tedy úkon, který by byl ve smyslu § 47 odst. 2 ZSDP způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty. Prekluzivní lhůta činí dle ust. § 47 odst. 1 ZSDP 3 roky od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Počátkem běhu prekluzivní lhůty se zabývá náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1611/07 ze dne 2.12.2008. Platební výměr vydaný dne 13.8.2009 byl tedy vydán po lhůtě stanovené zákonem o správě daní a poplatků. Jak vyplývá z nálezu sp. zn. III. ÚS 1420/07 ze dne 1.7.2008, k prekluzi práva správce daně na dodatečné vyměření daně je nutno přihlížet ex offo. Svůj názor o formálnosti daňové kontroly žalobce opírá o judikaturu ÚS ČR, konkrétně náleze I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k věci navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Je přesvědčen o tom, že v odvolacím řízení se řádně vypořádal s veškerými námitkami uplatněnými žalobcem. Pokud se týká námítka formálnosti daňové kontroly, tedy neosvědčení existence důvodů, že předmětná daň byla v příslušném zdaňovacím období krácena a odkazu na příslušnou judikaturu Ústavního soudu, žalovaný uvádí, že předmětná daňová kontrola byla zahájena dne 26.5.2009 a realizovaná správcem daně zcela v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu je nutno ji považovat za úkon správce daně způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně dle ust. § 47 odst. 2 ZSDP. Za podstatné považuje žalovaný skutečnost, že v předmětné věci se daňová kontrola týkala právnické osoby, zatímco Ústavní soud v nálezu ze dne 18.11.2008 sp. zn. I. ÚS 1835/07 posuzoval dotčení informační autonomie fyzické osoby. Navíc v případě posuzovaném Ústavním soudem byly jiné okolnosti než v předmětné věci. Vzhledem k tomu názor zde vyslovený nelze aplikovat na předmětnou věc. Ústavní soud v minulosti prezentoval i stanovisko, ze které povinnost sdělit konkrétní pochybnosti při zahájení daňové kontroly nevyplývá. Navíc žalobcem citovaný náleze nebyl zveřejněn ve Sbírce zákonů ČR. Za zcela zásadní považuje žalovaný rozpor takového právního názoru s právní úpravou zákona o správě daní a poplatků, neboť nerozlišuje mezi daňovou kontrolou a vytýkáčím řízením. Z § 16 odst. 1 ZSDP vyplývá, že daňovou kontrolou pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Jejím účelem je ověřit správnost a pravdivost údajů o daňovém základu a dani. Z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by správce daně mohl daňovou kontrolu zahájit pouze v případě, má-li nějaké konkrétní pochybnosti o správnosti údajů uvedených daňovým subjektem v daňovém přiznání. Oprávnění správce daně zahájit daňovou kontrolu je nutno vykládat v kontextu s celkovou koncepcí daňového řízení ohledně tvrzení daňové povinnosti, která je založena na tom, že je to daňový subjekt, kdo daň přiznává. Logicky pak správce daně musí mít možnost kontrolovat správnost a pravdivost tvrzení daňového subjektu ohledně jeho daňové povinnosti. Daňová kontrola je tak zákonným prostředkem, jehož cílem je ověření údajů významných pro správné stanovení daně.

Předtím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání,

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, podstatné pro rozhodnutí:

Dne 26. 5. 2009 byla v sídle daňového subjektu, (žalobce), zahájena daňová kontrola podle ustanovení §16 ZSDP, a to mimo jiné rovněž u daně z přidané hodnoty vyplývající ze zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2006 – prosinec 2006. O jejím průběhu byl sepsán protokol o ústním jednání č.j. 34829/09/299930704376. Daňový subjekt zastupoval jednatel společnosti A. K., který svým podpisem stvrdil jemu udělená poučení. Nebylo zjištěno, že by zástupce daňového subjektu vyjádřil nesouhlas se způsobem zahájení daňové kontroly. Se správcem daně spolupracoval, bez námitek a návrhů na doplnění, protokol podepsal.

Na základě provedené kontroly byl dne 13.8.2009 vydán dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty v částce 2 306,- Kč za říjen 2006, proti kterému podal žalobce včas odvolání. Navrhoval, aby tento dodatečný platební výměr byl odvolacím orgánem zrušen, neboť byl vystaven v rozporu s právními předpisy a důkazy byly opatřeny mimoústavním postupem. Dle jeho názoru byla daňová kontrola zahájena nezákonně. V protokolu č.j. 34829/09/299930704376 není osvědčena existence důvodů, resp. podezření správce daně, že uvedené daně za příslušné zdaňovací období byly daňovým subjektem zkráceny. Z protokolu je zřejmé, že byl vyhotovován ledabyly a v chvatu. Dále žalobce v odvolání argumentoval úvahami obsaženými v nálezu Ústavního soudu č.j. I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, přičemž námitky se vztahovaly ke způsobu zahájení daňové kontroly s poukazem na porušení § 2 odst. 1 ZSDP a nezákonné výrazné omezení osobní sféry jednotlivce.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím, které je předmětem přezkumu soudu v tomto řízení. Odvolání neshledal důvodným. Uvedl, že v sídle daňového subjektu byla dne 26.5.2009 zahájena daňová kontrola, z řádně vyplněného protokolu o ústním jednání č.j. 34829/09/299930704376 vyplývá, že daňový subjekt zastupoval jednatel společnosti A. K., který svým podpisem stvrdil jemu udělená poučení. Z protokolu je zřejmé, že předmět daňové kontroly byl správcem daně vymezen pregnantně, dále je z něho zřejmé, že místem provedení daňové kontroly je kancelář společnosti, byly předloženy prvotní doklady včetně účetních soustav týkajících se v protokole uvedených daňových povinností. Protokol je opatřen podpisem zástupce daňového subjektu, který nepodal žádný návrh na doplnění protokolu ani námitky proti obsahu protokolu. Protokol je podepsán i zaměstnanci správce daně, kteří daňovou kontrolu zahájili. Z protokolu je jasné zřejmé, že daňový subjekt plnil své povinnosti ve spolupráci se správcem daně, proti danému způsobu zahájení daňové kontroly se nikterak neohradil. Dle názoru žalovaného tak činil správně, neboť o nezákonnou daňovou kontrolu se v posuzovaném případě nejednalo. Z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že „státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal ještě na čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 3 a 5 Listiny základních práv a svobod, které citoval. Konstatoval, že v předmětné věci nelze z provedeného úkonu správce daně dovozovat porušení některého z těchto článků. Uvedl rovněž, že porušení nelze vyvozovat ani z úvah Ústavního soudu obsažených v odůvodnění nálezů I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, neboť se nejedná o zcela totožný případ. Konstatoval, že si v době zahájení

daňové kontroly byl vědom existence citovaného nálezu Ústavního soudu. Dále obecně citoval náhled na daňovou kontrolu vyplývající z judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i obecných správních soudů. Mimo jiné uvedl, že daňová kontrola je zahájena na základě faktického úkonu směřujícího k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, tj. tehdy, kdy správce daně začne fakticky prověřovat základ daně a daň nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení daně. Z povahy věci je zřejmé, že se tak zpravidla děje současně se sepsáním protokolu o ústním jednání, v němž správce daně uvede mimo jiné, že zahajuje daňovou kontrolu ve vymezeném rozsahu. Obsah protokolu musí reflektovat, že zaměstnanec správce daně opravdu zahájil prověřování základu daně a výše daně, resp. základů daně a výše daní (daňovou kontrolu lze samozřejmě zahájit na více daních současně). V průběhu daňové kontroly jsou pak realizovány četné dílčí správní úkony správce daně a úkony kontrolované osoby, v rámci kterých jsou splněny povinnosti a konzumována práva daňového subjektu tak, jak předpokládá § 16 odst. 2-4, případně další souvztažná ustanovení ZSDP. Daňová kontrola je ukončena sepsáním a podepsáním zprávy, tedy vyjádřením souboru relevantních poznatků, které vyplynuly z daňové kontroly. Tato zpráva není rozhodnutím, ale pouhým podkladem pro případné vydání rozhodnutí, zpravidla dodatečného platebního výměru v daňovém řízení. Dále žalovaný zdůraznil, že plně respektuje zásadu obsaženou v ustanovení § 2 odst. 1 ZSDP, na jejíž údajné porušení žalobce poukazuje. Dále žalovaný poukázal na judikaturu Ústavního soudu, ustanovení Listiny základních práv a svobod. Uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly porušeny ani ústavní principy, ani základní zásady, které obsahuje ZSDP.

Žalobce v žalobě nikterak nezpochybňoval výši předepsaného nedoplatku. Setrval na svých námitkách uvedených již v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za období říjen 2006. Dle jeho přesvědčení správce daně nebyl oprávněn provést daňovou kontrolu, neboť neexistoval důvod pro její provedení. Nebyla totiž osvědčena existence podezření správce daně, že by byla předmětná daň žalobcem v příslušném zdaňovacím období krácena. Jednalo se tedy o kontrolu formální, což je nepřipustné, a to s ohledem na nálezy I. I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008. Takový úkon nelze považovat za úkon směřující k dodatečnému stanovení daně, tedy úkon způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty.

Uvedené námitky shledal soud nedůvodnými. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že daňová kontrola byla zahájena řádně, v souladu s platnými právními předpisy. Správce daně v protokole o ústním jednání č.j. 34829/09/299930704376 ze dne 26. 5. 2009 uvedl, že daňová kontrola byla zahájena podle ustanovení §16 ZSDP. Podle odst. 1 tohoto ustanovení „Daňovou kontrolou pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější. Daňová kontrola se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu tohoto zákona.“

Právním právce daně je bezesporu i jeho právo kontrolovat plnění daňových povinností daňových subjektů. Žalobce argumentoval absencí důvodů pro provedení kontroly v daném případě, protože nebyla osvědčena existence podezření správce daně z krácení předmětné daně. Soud odkazuje na ustanovení §16 odst. 1 ZSDP o daňové kontrole a konstatuje, že se ztotožňuje se žalovaným, že není nutno, aby byl žalobcem tvrzený důvod naplněn. Je zřejmé, že toto ustanovení nestanoví pro daňovou kontrolu žádné podmínky s výjimkou nezbytně nutného rozsahu pro dosažení účelu tohoto zákona. Odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. I. ÚS 1835/07 považuje soud za nepřiléhavý. Okolnosti zahájení daňové kontroly jsou totiž vždy individuální. Ve věci

projednávané zdejším soudem byly jednoznačně důvodem pro provedení daňové kontroly zákonem vymezené předpoklady – tedy zjištění a prověření daňového základu. V případě řešeném Ústavním soudem však bylo argumentováno tím, že daňová kontrola byla zahájena z důvodu zjištěných nedostatků, daňovému subjektu však tyto nedostatky nebyly sděleny a nebyly ani vyjádřeny v protokole o ústním jednání. "

Soud při rozhodování vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 1983/2010, podle kterého „ *Správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u právnické osoby disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti.* “

Soud shrnuje, že daňová kontrola byla v daném případě zahájena oprávněně, v souladu s příslušnými předpisy a vzhledem k tomu se jednalo o úkon způsobilý k tomu, aby nastaly účinky stanovené v §47 odst. 2 ZSDP.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 18.10.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu